

27.08x32.48	1/4	30	עמוד	ידיעות מודיעין - כותרת	20/10/2017	60667593-2
אופיר ביכורים הוצאה לאו - 28680						

ערן קולרן.
הכתיבה הפכה
לתרפיה

ליאור ז"ל
בשירות
הצבאי. מותו
היה המניע
לכתיבה
צילום פרטי

על מות אחיו
ליאור ז"ל: "זה שבר
שהאחיו שלו הוא לא
בהכרח אפשרי ולא
בהכרח יקרה באופן
שלם. זה מטלטל
ומביא עמו מבול של
רגשות שאתה לא יודע
איך להתמודד איתם"

26.7x31.2	2/4	עמוד 31	ידיעות מודיעין - כותרת	20/10/2017	60667594-3
אופיר ביכורים הוצאה לאו - 28680					

כונתב לסק, אחי

אחרי מותו הטרגי של אחיו ליאור ז"ל בעת שירותו הצבאי, מצא ערן קולרן (35) ממודיעין מפלט ונחמה בכתיבת שירים • כמעט 18 שנה השירים נותרו במגירה, עד שהחליט באחרונה להוציא אותם לאור בספר ביכורים המוקדש לאחיו האהוב • "הכתיבה הייתה דרך ההתמודדות שלי עם השכול", הוא אומר

רותי בוסידן × צילום: רונן כרם

הוא היה שובב, אבל ילד טוב. היה לו רמיון מאוד עשיר. הוא היה חזק מאוד בספורט – זכה בתחרות סיף ובריצה היה מאוד מהיר, שיחק כדורגל. אבל לא רק ספורט, הוא עשה פסיכומטרי וקיבל ציון מטורף של 712. הוא היה מאוד אינטליגנטי, חשב מאוד מהר. מחשבים היה משהו שחיבר בינינו. התעניינו שנינו בתחום הזה. הוא היה ביישן, אבל כשנפתח היה מאוד דברן. פיזית הוא דמה לאמא שלי – בהיר יותר, שיער ארוך וחלק".

החמצה גדולה

כשהתקרב מועד גיוסו ביקש ליאור לשרת בתפקיד קרבי. "הוא מאוד התאמץ להגיע לקרבי, הלך לגיבו" שים, אבל לא כל כך הצליח לו", מספר קולרן. "הוא מצא את עצמו בחיל חימוש ביחידה שמוצמדת לשריון. הוא רצה להגיע לקורס קצינים ולא הצליח. הוא לא הצליח לכוון את השירות הצבאי כמו שרצה. באותה תקופה הוא גם ניסה להוציא רשיון נהיגה ולא הצליח. התחרותיות הייתה מאוד חזקה אצלו, ולכן הייתה לו אכזבה מאוד גדולה. זאת הייתה תקופה לא קלה בש"בילו".

כל אלה הובילו למותו הטרגי כשהוא בן 19 בלבד. "מה שקרה זה שתפסו אותו יושב בשמירה", מספר קולרן בכאב. "היה מג"ד חדש בבסיס שרצה לעשות יראו וייראו' ושפט אותו ל-21 ימי מחבוש. הוא יצא מהמחבוש שפט רועד כולו ובוכה, הלך לשירותים ונמצא מאוחר יותר ירוי. בתכל'ס מה שקרה הוא שילד מגיע למערכת במצב נפשי מסוים, מכניסים אותו למערכת שונה לג"מרי ולא כולם תמיד מגיבים טוב. אם יש משהו שנשאר זאת תחושת ההחמצה הגדולה".

לקולרן יש מסר לצעירים שחווים מצוקה. "חשוב לי שצעירים ישמעו ויידעו ששלוש השנים של התיכון ושלוש השנים של הצבא הן רק פסיק קטן מהחיים", הוא אומר בהתרגשות, "כשאתה נמצא בפנים זה נראה לך הכל, אבל זה בסך הכל פסיק קטן. כשמתכללים על זה ברטרופקטיבה מבינים את זה. לכן תחושת ההחמצה כל כך גדולה".

לצבא ולקצונה. זאת רעות. אני תמיד הייתי קצת שונה בהקשר הזה. תמיד השקעתי כמה שהיה צריך ולא יותר מזה. תמיד הייתי אוטודירקט עם הפרעת קשב. כשהי מורה הייתה מדברת הראש שלי היה במקום אחר. הרבה מהאיוורים שלי נעשו במהלך שיעורים. תמיד הרגשתי אוטוסיידר. למזלי, היו לי כישורים אקדמיים שחיפו על זה והיו לי כישורים חברתיים מספקים כדי שזה לא יהווה בעיה".

הם היו שלושה

לקח לקולרן שנים להבין במה הוא רוצה לעסוק. זי"קתו למילה הכתובה, לאומנות ולתקשורת בינאישית כיוונו אותו בסופו של דבר לעסוק ביחסי ציבור, ניהול ושיווק. "היה לי ברור שאני צריך למצוא את המקום שאצליח בו, אבל לא ידעתי להגדיר את המילה הצלחה, ולקח לי המון שנים להבין מהי בכלל", הוא אומר. "יש כאלה שהולכים בתלם ומגלים יום אחד שמה שהורים הגדירו עבורם כהצלחה זה לא מה שהם רוצים באמת. אני הייתי על הגדר מהבחינה הזאת. תמיד שואלים אותי ממתי אתה כותב ועל מה אתה כותב. יש סיפור על הילד שלא דיבר עד גיל 13, אז ביקש שיעבירו לו מלה. כששאלו אותו למה לא דיבר עד היום, הוא אמר: 'עד עכשיו הכל היה בסדר'. לא הייתי אילם, אבל לא היה לי הרבה מה להגיד. שירה נוצרת מגעגוע ועצב ולא משמחה. מה שהשתנה זה שבגיל 17 אח שלי מת וזה היה הטריגר לכתיבה שלי".

קולרן מספר על הדינמיקה המשפחתית. "ליאור היה האח היותר דברן. שנינו היינו מאוד ורבליים. היינו במצב תמידי של ריב והשלמה. תחרות וחברות. מצד אחד, היינו מאוד שונים בתחומי העניין שלנו, הוא תמיד הצטיין בתחום הספורט, ובלומודים הוא לא היה בהכרח תלמיד המצטיין. אז מצד אחד, היה בינינו כל הזמן ריב, ומצד שני, קירבה גדולה. האח הגדול היה תמיד יותר שקט, יותר ביישן ויותר ורתן. הוא תמיד הצטיין בלימודים. ליאור היה הסנדוויץ' ותמיד חיפש את מקומו".

קולרן ממשיך ומספר, "יש את הקטן החמוד שזה הייתי אני, ניב היה הבוגר האחראי, וליאור חיפש את מקומו. הוא ידע לשגע את ההורים שלי ברמות. היה ילד של דווקא ושל ההיפך. תמיד ברק את הגבולות.

18 שנה כתב ערן קולרן

(35) ממודיעין שירים למגירה. את השירה גילה בע"קבות מותו הפתאומי והטרגי של אחיו ליאור קולרן ז"ל שנמצא ירוי בעת שירותו הצבאי. העיסוק בשירה ובעוד תחומי אומנות כמו ציור, מוזיקה ווידאו סייעו לקולרן להתמודד עם השכול. בעידוד משפחתו החליט באחרונה להוציא לאור ספר ביכורים של שיריו מל-וויים באיורים שצייר, כולל הציור שמעטר את עטיפת הספר.

לפני כחודש הושק הספר "מזיגה של ריו ורוח" בהוצאת "אופיר ביכורים" באירוע בכית יד לבנים העירוני. לאירוע הגיעו יותר מ-200 אורחים והם נהנו ממופע מוזיקלי והקראת שירים מהספר, ושמעו את דב"ריו המרגשים של קולרן. "הריו הוא הצד הגשמי, ומצד שני יש את הרוח", הוא מסביר השבוע את משמעות שם ספרו, "כדי לכתוב שירה צריך את שני הדברים. אתה יוצר משהו שהוא פיזי לחלוטין באמצעות הרוח".

משפחה מגובשת

קולרן, נשוי למיכל ואבא של הילה (6.5) ונגה (3.5), נולד באריאל כשזו רק הוקמה. משם עבר עם משפחתו לבת ים, וכשהיה בן שמונה נסעה המשפחה לארצות הברית בעקבות שליחותו של אביו, אלוף משנה בחיל האוויר. במשפחת קולרן היו שלושה בנים – ערן בן הזקונים, הבן האמצעי ליאור ויניב הבכור. הם חיו בארצות הברית כשנה וחצי, חזרו לארץ, ואז שוב נסעו לשנתיים לדייטון, אוהיו.

"זאת הייתה תקופה נהדרת", נזכר קולרן, "חיינו כמובלעת יהודית, טיילנו המון בארצות הברית, המון נסיעות מחוץ לחוף וחוויות עם המשפחה. השהייה בארצות הברית מאוד חיברה אותנו כאחים. כי בעצם היינו כתא המשפחתי המון ביחד בטיוולים".

בשנת 1992, כשקולרן היה בן עשר, חזרה המשפחה לארץ והשתקעה ברעות. "רעות היא מקום הומוג'ני מדי", מציין קולרן, "כולם אותו הדבר. הרמה מאוד גבוהה ובהרבה מובנים לא טובלת בינוניות. ברעות, בעיקר בתחילת הדרך, ההורים קבעו מאוד את המסלול של ילדיהם והילדים הרגישו שזה המסלול הנכון. הייתה שאיפה למצוינות שהמשיכה מהחטיבה, דרך התיכון,

25.74x32.86	3/4	34	עמוד	ידיעות מודיעין - כותרת	20/10/2017	60667618-0
אופיר ביכורים הוצאה לאו - 28680						

ליאור // ערן קולרן

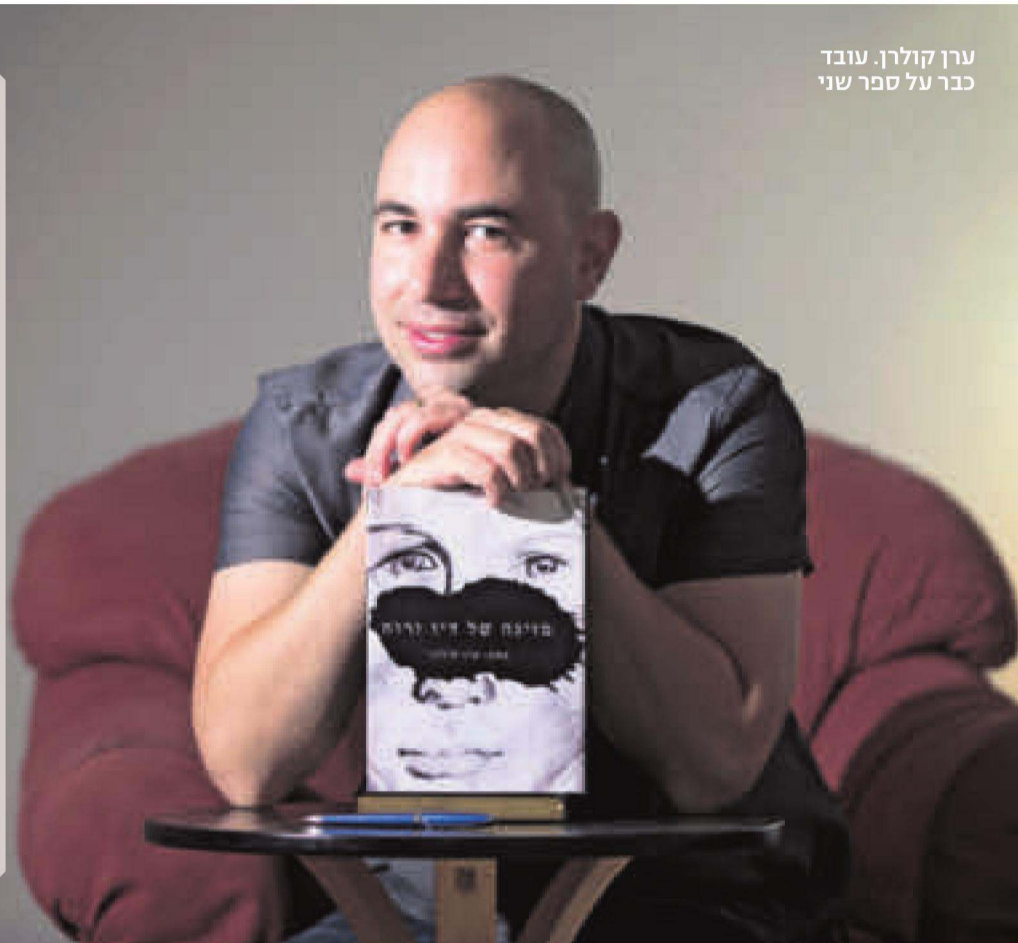
אכנס לחדר בו כיבית את האור כמו שאמא אוהבת כאילו ידעת שלא תחזור, עכשיו אמא כואבת, מנסים אותך לזכור.

כמו בליקוי חמה אני שוכח עוד מעט הירח יסתיר את האור, ישאר פה רק קור ואני אעצום את עיני ואראה רק חושך ואצעק בלבבי ואצעק, תנו לי אור,

אגש אל מדליות הזהב איך אבא היה גאה לא תזכה בעוד עכשיו ואבא יושב ובוכה, מנסה אותך לזכור.

כמו בליקוי חמה אני שוכח עוד מעט הירח יסתיר את האור, ישאר פה רק קור ואני אעצום את עיני ואראה רק חושך ואצעק בלבבי ואצעק, תנו לי אור.

מבקרים אותך בקבר כל המשפחה דמעות מכל עבר מנסים לזכרך, אבל אתה נמוג, אתה נמוג.

ערן קולרן. עובד כבר על ספר שני

יפעת מידע תקשורת

על רגשות, לדבר על האמת ולתת לא נשים הזדמנות להכיר אותי ולהבין מי אני כי זאת המשמעות של החיים לדעתי - המפגש עם בני אדם אחרים והתקשרות איתם. המסר הזה הוא גם מה שאיפשר לי להמשיך לשלב השני של החיים. כשאתה פותח את עצמך, מרבר על עצמך, אתה פותח פתח לאהבה. הספר מלא שירי אהבה - חלקם לאחים ולהורים, חלקם לבנות וחלקם גם עוסקים באהבה רומנטית."

מדברים על זה

ואם כבר מדברים על אהבה רומנטית, את אשתו הכיר קולרן דרך אתר ההיכרות ג'יי דייט. "הדייט הראשון היה מוזר לשנינו", הוא נזכר, "התחלנו לצאת ולהכיר אחד את השנייה יותר ויותר והתחתנו ב-2009. השיר 'מכתב עם פרחים' דורש ממנה את מה שאני דורש מעצמי 'ספרי לי הכל'. אנחנו מדברים באמת על הכל. אני מרגיש שהסוד שלנו הוא בזה. זה מחבר מאוד. בזה אני מציע משמעות אחרת למילה אהבה - אני אומר שכל אחד מבטא את עצמו בדרך הכי אמיתית ומתוך הביטוי הזה נוצרת משמעות של יחד - מאוחדת, שיתופית."

אחרי הצבא טייל קולרן חצי שנה בדרום אמריקה. "ניקיתי את הראש", הוא נזכר. כשחזר לארץ הקים חברה להפקת סרטים. "הרעיון היה לעשות סרטי תעודה ולממן אותם בעזרת סרטי תדמית", הוא מסביר, "בפועל מה שקרה זה שיצאו בעיקר סרטי תדמית כי זה מה שהיה הכי משתלם וגם כמה סרטי תעודה מאוד יפים."

סרטי התדמית הובילו את קולרן לעולם ההייטק והוא החל לעבוד בחברת יחסי ציבור המתמחה בחברות הייטק. לאחר מכן הוא הקים עסק

'יופיו של אפר' הוא שיר מאוחר יותר שהתפיסה שעומדת מאחוריו היא שהחיים יפים מאוד ורוקא בגלל שהם זמניים. השירים האלה העלו את שאלת משמעות החיים שהמוות הוא חלק מהחיים. בשיר 'המכתב על הקבר' אני בעצם כותב את המכתב שאחי לא כתב לאימי שבו הוא אומר: 'משפחתי היקרה אשר הותרתי, נפשי תמלא בחמלה ורחמים, לא על מותי שארע טרם עת נעצבתי, כי אם על משפחה שמאז אינה בין החיים... ראו בי כחסד שמיים ולא כצרה, חיי נפלאים ומותי לא נורא'. בעצם מה שאני אומר הוא 'אל תהיו עצובים, היו לי חיים מאושרים, תיזכרו בטוב שהיה כי המשמעות נוצרת מהזיכרון שלכם אותי מהזמן שהייתי פה'. המשמעות מבחינתי היא שיש לנו זמן מוגבל להיות ביחד. אנחנו לא יודעים מתי זה ייגמר והשאלה היא מה אתה אומר בהם, מה אתה משאיר אחרך. המשמעות של החיים היא התקשרות שיש בינינו בזמן המוגבל שיש לנו פה."

איך השירים עוזרו לך להתמודד עם מותו של ליאור?
"השירים שהיו בהתחלה מפלט לרגשות הפכו להיות תרפיה פילוסופית. ניסיתי דרכם לדבר, לתקשר, לדבר

זור ללימודים ולבגרויות. "לא הופעתי הרבה לבית הספר", הוא נזכר, "אבל המקרה גרם אצלי לפרץ של יצירה תיזת. התפקיד הראשון של הכתיבה והאומנות בחיים שלי הוא להוציא רגשות. הצורך להוציא, לכתוב, ובאמת בשירים הראשונים שחלקם נמצאים בספר, מרגישים שהמשקל הרגשי בהם הוא גדול יותר מאשר המשקל השכלי-תני. הכתיבה הייתה דרך ההתמודדות שלי עם השכול."

כיוון שהוא בן למשפחה שכולה, הוצע לקולרן לשרת בצבא בתפקיד לא קרבי.

"הבנתי מההורים שלי לאן נושבת הרוח ולא איתגרתי אותם", הוא אומר, "דובר צה"ל מאוד משך אותי ובאמת התגייסתי לשם. קראתי לזה 'העבודה'. המערכת הצבאית תמיד נראית קצת קפקאית למישהו מבחוץ, לא הגיונית לגמרי. חיפשתי מקום שייאפשר לי יותר זמן לעצמי ומצאתי את עצמי במחלקת הסברה. היו משמרות לילה, וביום הייתי חופשי וזה איפשר לי להתעסק במילים, בכתיבה וקצת בעיתונאות. המשכתי לקדם את העיסוקים האומנותיים שלי. התחלתי לצייר ולכתוב יותר."

בתקופה זו, הוא מספר, עסקה שירתו בעיקר שאלות של חיים ומוות. "הדגש בתקופה הזאת היה בשאלות על עצמי - מה זה מוות ואיך יכול להיות שהחיים לא נעצרים כמו שאתה חושב שהם אמורים להיעצר. אני חושב שמתוך השירים האלה גיבשתי את התפיסה שתלווה אותי יותר מאוחר."

חיים ומוות

ספר השירים של קולרן מסכם למעשה 18 שנים של כתיבה. "השיר 'מבול' למשל הוא שיר שהוא דוגמה לשירים הראשונים שכתבתי, שירים שנועדו להוציא את הרגש", הוא מסביר, "השיר

התמודדות קשה

כמעט שני עשורים אחרי מותו הפתאומי של אחיו, קולרן עדיין זוכר את הרגע שבאו להודיע למשפחתו על האסון. "הגיעו הביתה שלושה אנשים לבושי מדים", הוא אומר בעצב, "היינו אני ואמא לבד בבית. זה מטלטל ברימות אדירות. יש את החיים לפני ויש את החיים אחרי."

קולרן היה בסך הכל נער בן 17, בעייצומן של בחינות הבגרות. "זה שבר שהאחי שלי הוא לא בהכרח אפשרי ולא בהכרח יקרה באופן שלם. זה מטלטל ומביא עמו מבול של רגשות שאתה לא יודע איך להתמודד איתם", הוא אומר ומוסיף, "הזיכרון הכי חזק שלי מהתקופה הזאת הוא שאחרי המקרה אתה מצפה לכך שהעולם יעצור מלכת, אבל הוא לא נעצר. רק אצלך. אתה מסתכל החוצה ומבין שכולם ממשיכים כרגיל."

אחרי מותו של ליאור, המשפחה כבר לא הייתה אותו הדבר. "לא הייתה אותה שמחה. החגים השתנו. זאת הייתה התמודדות קשה", הוא אומר.

איך בכל זאת מתמודדים?

"ההתמודדות עם השכול היא קודם כל התמודדות מול המוות שלנו. אתה מבין שאחרי שאתה מת החיים ממשיכים כרגיל. זאת הבנה שהיא קשה. דבר שני, יש געגוע עמוק מאוד, יש הרבה שאלות, חרטות ואשמה. הוא היה ברגע עמוס רגשות, היה שבור ולא ידע איך להתקדם הלאה משם, יכול להיות שזאת הייתה רק צעקה לעזרה, סוג של משחק להשיג תשומת לב. מאז המקרה אני מאוד משתדל להעביר הלאה גם לילדים שלי את החשיבות של להסתכל כל הזמן קדימה ולהבין שדברים יכולים כל הזמן להשתנות ולא כדאי להתעכב על חרטות."

פרץ יצירתיות

אחרי מות אחיו התקשה קולרן לח-

"הזיכרון הכי חזק שלי מהתקופה הזאת הוא שאחרי המקרה אתה מצפה לכך שהעולם יעצור מלכת, אבל הוא לא נעצר. רק אצלך. אתה מסתכל החוצה ומבין שכולם ממשיכים כרגיל"

14.77x32.97	4/4	עמוד 36	ידיעות מודיעין - כותרת	20/10/2017	60667619-1
אופיר ביכורים הוצאה לאו - 28680					

ליאור (שני מימין), ההורים, יניב וערן. נדדו בעולם | צילום פרטי

↑ כותב לך, יאיר

"אחד הדברים שקורים לשירה הוא מה שקורה לשפה בכלל - אנחנו מתקי שרים פחות ופחות עם אנשים על רג' שות, מבטאים את עצמנו פחות ופחות ומשתמשים יותר ויותר באימוג'ים. אני מצר על זה כי אני רואה שהר' בה חב'ה בגיל שלי, ואני לא מדבר על צעירים שנולדו לעולם הזה, לא מסוגלים להרכיב משפט קוהרנטי או לבטא את עצמם, וזה הפסד לכולם. כמובן שזאת הכללה נוראית, אבל יש דגש מאוד על הצרה ומומחיות בתחום מאוד מסוים. מייצרים אנשים פחות שלמים ופחות יצירתיים. היופי בשירה לעומת צורות ביטוי אחרות הוא שכל המילים שאומרים בשירה אין להן היגיון שכלתני. צריך ליצור משחק עם חוקים אחרים כדי להבין את השירה, ואת זה אני חושב שאנחנו כבר לא מייצרים, וחבל".

מה התוכניות שלך לעתיד?
 "יש כבר ספר נוסף בתכנון. אחרי שהוצאתי את הספר לאור התחלתי לכתוב יותר אינטנסיבי".

במודיעין שמטרתו הייתה להביא תיירות נכנסת לארץ. משם חזר לעי בוד בחברת יחסי ציבור ואחר כך הת' מנה למנהל השיווק של חברת 'אגס' שבה הוא עובד עד היום.

למודיעין עברו קולרן ואשתו זמן קצר אחרי שנישאו. "זאת עיר באמת יפה", הוא אומר, "עיר שבנויה לי לרדים. בהתחלה היה לי קשה לעבור למקום כל כך שקט, אבל אנחנו מאוד שמחים לגור כאן".

כך נולד ספר

אז מדוע חיכה קולרן 18 שנה להוציא את ספר השירה שלו? "לאורך כל השנים כתבתי, אבל לא תכננתי להוציא ספר, כתבתי כל הזמן למגירה", הוא מסביר, "לעי תים הייתי מקריא שירים באזכרות או כשירי אהבה לאשתי באופן פרטי, לא שיתפתי יותר מדי".

אבל אז הוריו החליטו ללקט את שיריו ולשלוח אותם להוצאה לאור. "זה עבר לקטורה של מומחית בת' חום הספרות שעברה על הדברים ונתנה מילים ממש חמות ואמרה שזה מתאים להוצאת ספרים. אמרתי אוקיי, לא תכננתי אבל אם הלך כל כך בקלות נלך עד הסוף. שלחתי עוד כמה שירים שהיו במגירה וכך נולד הספר. הודפסו 500 עותקים על ידי הוצאת 'אופיר ביכורים'. מצד אחד, אין היום הרבה ביקוש לשירה, אבל מצד שני, לערב ההשקה הגיעו יותר מ-200 איש וזה מעורר, אולי כן יש רצון לשירה".

מה משמעות הספר עבורך?
 "הספר הוא ביטוי לתהליך שלי שבו המוות הוא יותר נקודת התח' לה מאשר נקודת סיום. בהתחלה יש התמודדות עם המוות, עם רגשות, אחר כך השירים עוסקים בתפקיד של השירים והתקשורת כמשמעות ובסוף הנושא הוא אהבה. כשא' תה מתקשר עם אנשים זה גורם לך לאהוב ולהיות נאהב. באיזשהו מקום אני מקווה שזה מה שאנשים ימצאו בספר, כל אחד מהזווית שלו".

יש היום מקום לשירה?

"חשוב לי שצעירים ישמעו וידעו ששלוש השנים של התיכון ושלוש השנים של הצבא הן רק פסיק קטן מהחיים. כשאתה נמצא בפנים זה נראה לך הכל, אבל זה בסך הכל פסיק קטן. כשמסתכלים על זה ברטרוספקטיבה מבינים את זה. לכן תחושת החמצה כל כך גדולה"

